

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **J. K. H.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, adresa pro doručování: Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 28. 11. 2008, č. j. 58 Az 27/2008 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-966/VL-10-BE07-R2-2006, ze dne 18. 7. 2008. Tímto rozhodnutím mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V kasační stížnosti, podané s odkazem na důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), namítá, že již v žalobním návrhu uváděl, že si správní orgán neopatřil dostatečné množství podkladů, aby v případě jeho žádosti mohl objektivně rozhodnout, a vyjadřoval nesouhlas s tím, jakým způsobem správní orgán shromážděné podklady interpretoval. Stěžovatel má za to, že jako účastník řízení o udělení mezinárodní ochrany vyvinul maximální úsilí k tomu, aby svá tvrzení doložil. V této souvislosti poukazuje na § 3 správního řádu a na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992, jmenovitě na její čl. 195 – 219 o „prokazování faktů“. Stěžovatel dále namítá, že žalovaný správní orgán ani krajský soud nepřihlédly při svém rozhodování k informacím ohledně situace v Pobřeží slonoviny, které jsou obecně známé a přístupné např. na internetové adrese www.web.amnesty.org. Krajský soud dále při svém rozhodování dostatečným způsobem nezkoumal rozhodnutí žalovaného správního orgánu, pokud tento stěžovateli neudělil azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. K tomu stěžovatel argumentačně poukazuje na vybranou judikaturu soudů ve správním soudnictví. Stěžovatel během doplňujícího pohovoru mj. uvedl, že je členem politického hnutí

RDR, které v roce 2006 protestovalo proti zvolení prezidenta Gbagbo. Výsledkem bylo nucené skrývání se stěžovatele, kdy v pohovoru uvedl, že jeho rodinu navštěvovali lidé, kteří stěžovatele chtěli zničit. Stěžovatel tak namítá, že mu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu hrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích vnitřního ozbrojeného konfliktu při nuceném návratu do země původu. Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť je toho názoru, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Dále uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi, které stěžovatel sdělil a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Současně konstatoval že stěžovatelův příběh a uváděné členství v RDR působí vzhledem k podstatným rozporům v jednotlivých výpovědích značně nevěrohodně (viz odůvodnění napadeného rozhodnutí), a rozpory stěžovatel vysvětloval pouze účelovými vyjádřeními. Z těchto důvodů navrhl žalovaný zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost. Současně poukázal na to, že kasační stížnost byla doplněna až více než měsíc po lhůtě, a navíc podstatně později, než stěžovatel původně sám pro její doplnění avizoval.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13.10.2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotně-právní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit,

že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Stěžovatel v kasační stížnosti totiž toliko obecně namítal porušení § 3 správního řádu, dále rovněž toliko obecně odkazoval na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků a požadoval zrušení napadaného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení. V doplnění kasační stížnosti, prostřednictvím zástupce, stěžovatel uvádí, že kasační stížnost podává z důvodu vymezených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Namítá porušení § 14 a § 14a zákona o azylu.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel do České republiky přicestoval počátkem roku 2003. Dne 6. 3. 2003 podal první žádost o udělení azylu. Tuto však nepodal hned po příjezdu do České republiky, namísto toho se pokusil o ilegální přechod na území sousedního státu (Německo), a bylo mu dne 26. 1. 2003 uděleno správní vyhoštění na dobu 5 let. O žádosti o udělení azylu bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 12. 2003, č. j. OAM-319/LE-02-14-2003, v řízení o udělení azylu rozhodnuto tak, že se řízení zastavuje. V roce 2004 se opět pokusil o ilegální přechod hranice do sousedního státu (Rakousko). Proti rozhodnutí ve věci azylu podal žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 17. 3. 2005, č. j. 47 Az 21/2004 – 33. Stěžovatel proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 13. 6. 2006 odmítl. Dne 24. 8. 2006 podal stěžovatel druhou žádost o udělení azylu (mezinárodní ochrany), o níž žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 6. 2007, č. j. OAM-

966/VL-10-BWE07-2006, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, který svým rozsudkem ze dne 20. 3. 2008, č. j. 58 Az 25/2007 - 59, rozhodl tak, že v části výroku týkajícího se neudělení mezinárodní ochrany podle §§ 12, 13, 14 a 14b žalobu zamítl, a v části výroku týkajícího se neudělení mezinárodní ochrany podle § 14a rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dle názoru krajského soudu byl závěr správního orgánu o zlepšené bezpečnostní situaci v zemi původu stěžovatele předčasný, a správní orgán byl zavázán, aby v dalším řízení zjistil, jaká je aktuální bezpečnostní situace v zemi původu stěžovatele, zda mírové dohody z března 2007 přinesly trvalé zlepšení. Žalovaný v uvedeném směru doplnil řízení a rozhodnutím ze dne 18. 7. 2008, č. j. OAM-966/VL-10-BE07-R2-2006 znovu rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatel podal žalobu a Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, nyní napadeným rozsudkem žalobu zamítl s tím, že je nedůvodná. Krajský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že důkazy opatřené žalovaným a použité jako podklad pro rozhodnutí jsou úplné, odpovídají nárokům kladeným na spravedlivý proces a v kontextu se skutečnostmi sdělenými stěžovatelkou skýtají možnost spolehlivého zjištění stavu věci. Ke zjištěnému skutkovému stavu soud neměl připomínek a vzhledem k nevěrohodným a rozporným informacím, které stěžovatel nebyl schopen přesvědčivě objasnit, jej považoval za dostatečný pro rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud odmítl žalobní námítky vztahující se k souladu napadeného rozhodnutí s ustanovením §§ 12 a 14 zákona o azylu pro překážku věci soudem již rozhodnuté, s ohledem na rozsudek ze dne 20. 3. 2008, č. j. 58 Az 25/2007 - 59, a meritorně se zabýval námitkami vztahujícími se k souladu napadeného rozhodnutí s ustanovením § 14a zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí neshledal rozpor s předmětným ustanovením (§ 14a zákona o azylu) a proto tyto námítky neshledal důvodné. Správní orgán doplnil řízení o Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z července 2007 a o Informaci Rady bezpečnosti OSN z 15. dubna 2008, z nichž vyplývá, že od uzavření Mírových dohod v březnu 2007 došlo ke zlepšení bezpečnostní situace v zemi původu stěžovatele. Podle názoru krajského soudu stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že mu v zemi původu hrozí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.

K námitkám stěžovatele uvedeným v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud poznamenává, že k obdobným námitkám se již vyjadřoval ve svých více rozhodnutích.

Ke všem obecným námitkám stěžovatele, které nejsou podloženy žádnými konkrétními tvrzeními – stěžovatel obecně namítal porušení § 3 správního řádu, resp. obecně se dovolával pravidel v Příručce k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, odkazem na § 14a odst. 2 písm. c) uváděl, že je ohrožen na životě - odkazuje Nejvyšší správní soud souhrnně např. na rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, na rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, vše viz www.nssoud.cz, které se vztahují k soudnímu přezkumu nekonkretizovaných žalobních námitek.

K rozsahu zjišťování skutečností v řízení o udělení azylu se Nejvyšší správní soud také vyjadřoval již opakovaně, např. v rozsudku ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Azs 120/2005 - 60, www.nssoud.cz, kde zdůraznil povinnost správního orgánu zjišťovat toliko „*skutečnosti rozhodné pro udělení azylu v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl*“, nebo v rozsudku ze dne 13. 7. 2006, č. j. 2 Azs 207/2005 - 65, www.nssoud.cz, kde se také vyslovil k povinnosti žalovaného provádět dokazování. V posuzované věci byl žalovaný po vydání rozsudku ze dne 20. 3. 2008, č. j. 58 Az 25/2007 - 59, zavázán aby v dalším řízení zjistil, jaká je aktuální

bezpečnostní situace v zemi původu stěžovatele, zda mírové dohody z března 2007 přinesly trvalé zlepšení. Žalovaný v uvedeném směru doplnil řízení o Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z července 2007 a o Informaci Rady bezpečnosti OSN z 15. dubna 2008, z nichž vyplývá, že od uzavření Mírových dohod v březnu 2007 došlo ke zlepšení bezpečnostní situace v zemi původu stěžovatele. Za tohoto stavu věci nelze žalovanému, ani krajskému soudu, vytýkat, že věc posoudil nesprávně.

V souvislosti s odkazem stěžovatele na důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je třeba zmínit i institut nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že se k této otázce také již vyjadřoval ve více rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb. NSS (tam viz i odkazy na prejudikaturu), v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS (zde soud zdůraznil, že „*nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění soudního rozhodnutí*“) a v neposlední řadě v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaném pod č. 787/2006 Sb. NSS. Ve světle této judikatury lze jednoznačně konstatovat, že rozhodnutí krajského soudu není nepřezkoumatelné.

Poukazuje-li stěžovatel na pochybení správního orgánu stran posouzení splnění podmínek humanitárního azylu a nedostatečný přezkum této možnosti ze strany krajského soudu, rovněž touto námitkou se zdejší soud zabýval již mnohokrát (viz např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, všechny dostupné na www.nssoud.cz) a vždy dospěl k závěru, že na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Ostatně v nyní posuzované věci tato otázka, vzhledem ke shora připomenuté překážce věci soudem již rozhodnuté, přezkumu podléhat nemohla.

Stěžovatel, jak vyplývá z obsahu spisu se ve svých výpovědích dostával do rozporů, a významně odchyloval od výpovědi předchozích, a to jak pokud šlo o jeho život v zemi původu, a nebezpečí, které mu tam hrozilo, tak pokud jde o nebezpečí pro případ návratu. Rozdílně se vyjadřoval o své náboženské orientaci, stejně jako o svých politických aktivitách, kdy zaměňoval tvrzení o svém členství v politickém hnutí RDR, se sympatizantstvím k tomuto hnutí. Jako účelové se jeví spojování hrozby nebezpečí stěžovateli s tvrzením, že dané hnutí 2006 protestovalo proti zvolení prezidenta Gbagbo, a výsledkem bylo nucené skrývání se stěžovatele. Jednak stěžovatel v dané době vůbec v zemi původu nebyl (od začátku roku 2003 pobývá v České republice) a dále, podle dostupných informací, je politické hnutí RDR legálním politickým subjektem v zemi původu stěžovatele. Podle Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům – Pobřeží slonoviny: Ohrožení příslušníků organizace Sdružení republikánů (RDR) – dnes je RDR registrovanou legální stranou a členství v ní je legální (text „informace“ založen ve spisu).

Věřohodnost stěžovatelových tvrzení a skutečnosti, které sděloval, se logicky odrazila i v rozsahu dokazování, jež žalovaný prováděl. K tomu je vhodné poukázat také na rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, www.nssoud.cz, který na danou situaci plně dopadá. V tomto rozsudku zdejší soud uvedl: „*Jelikož často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedených v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru významným měřítkem jeho věrohodnosti. Pokud tedy žadatel některé podstatné skutečnosti vůbec nezmíní ve své žádosti a zejména ve vlastnoručně psaném prohlášení a uvede je až u pohovoru, nelze správnímu orgánu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností.*“ V této souvislosti poukazuje Nejvyšší správní soud

i na svůj rozsudek ze dne 17. 1. 2006, č. j. 2 Azs 90/2005 - 83, www.nssoud.cz, v němž se rovněž vyjadřoval ke sdělením žadatelů o azyl, která je třeba pro svoji rozporuplnost považovat za nedůvěryhodná. Rovněž pak považuje za vhodné upozornit na svoje rozsudky ze dne 21. 6. 2006, č. j. 2 Azs 196/2005 - 57 a ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, www.nssoud.cz, kde Nejvyšší správní soud zdůraznil, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového.

Nad rámec uvedeného považuje zdejší soud za vhodné zmínit, že opakovaně ve svých dřívějších rozhodnutích – např. usnesení NSS ze dne 9. 4. 2008, č. j. 2 Azs 26/2008 – 43 uvedl, že Pobřeží slonoviny rozhodně nelze považovat za demokratický právní stát, kde by bezezbytku docházelo k dodržování základních lidských práv a svobod (jak je zřejmé z řady zpráv a informací o této zemi, které jsou obsaženy ve správním spisu – např. Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 29. 9. 2005, č. j. 117899/2005 a ze dne 16. 12. 2005, č. j. 141086/2005, Stanovisko UNHCR z dubna 2005, Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2004 a informace Ministerstva vnitra Velké Británie – Směrnice pro posuzování žádostí o azyl z března 2006, Informace UNHCR z října 2006). Nicméně v kontextu odůvodnění citovaného rozhodnutí ani tato samotná skutečnost nestačila pro udělení mezinárodní ochrany žadateli, který v zemi původu zjevně neměl azylově relevantní problémy nebo způsobem svojí výpovědi na tyto problémy neupozornil (podnikal, získal pas, nebylo mu bráněno v odletu ze země), případně pro četné rozpory učinil svoje tvrzení zcela nevěrohodným. Navíc v současné době, jak bylo ověřeno a prokázáno v řízení před žalovaným a krajským soudem, je již daná situace poněkud jiná. Podle Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z července 2007 a o Informace Rady bezpečnosti OSN z 15. dubna 2008, z nichž vycházel v posuzované věci žalovaný, vyplývá, že od uzavření Mírových dohod v březnu 2007 došlo ke zlepšení bezpečnostní situace v zemi původu stěžovatele.

Zjištěný skutkový stav ve spojení s ustálenou a vnitřně jednotnou judikaturou Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námítky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky a shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu